СТРАНСТВУВАНИЯТА НА ОДИСЕЯ

23. ЦАРЬ АЛКИНОЙ ИЗПРАЩА ОДИСЕЯ.

Царь Алкиной, като чулъ разказа на Одисея, обърналъ се къмъ него и му казалъ:

— Не тжгувай повече, храбрий Одисее! Азъ ще ти помогна да се завърнешъ здравъ и читавъ въ островъ Итака. Моитѣ хора ще те отведатъ съ найбързия корабъ. А сега иди си почини, че утре пжть те чака!

Тогава Одисей станалъ, отишълъ и падналъ въ краката на царица Арета и казалъ:

— Бжди блгословена за твоята доброчестина, благородна царице! Нека боговетѣ ти дадатъ дълъгъ животъ, за да се радвашъ на щастието на своитѣ деца и внуци!

На другия день царь Алкиной изпратилъ единъ отъ своитѣ придворни да го отведе до кораба. А царица Арета изпратила три отъ прислужничкитѣ си да му занесатъ плодове вино и сладки гостби.

Одисей гали своето вѣрно куче Аргусъ

Одисей потеглилъ за островъ Итака, придруженъ отъ най-изпитанитѣ феакийски моряци. Вечерьта той легналъ и заспалъ въ дълбокъ и тежъкъ сънь. Когато корабътъ на следната зарань пристигналъ на островъ Итака, Одисей все още спѣлъ. Тогава феакицийтѣ го изнесли на брѣга. Оставили го тамъ, заедно съ всички дарове, дадени му отъ царь Алкиноя, и се върнали обратно въ своята страна.

Посейдонъ, разгнѣвенъ на феакийскитѣ моряци, за дето сж отвели Одисея въ Итака, когато стигнали феакийския брѣгъ, кждето ги очаквали съ голѣма радость, превърналъ кораба имъ на скала, която застанала неподвижна въ морето, близо до брѣга . . .

24. АТИНА СЕ ЯВЯВА ПРЕДЪ ОДИСЕЯ.

Когато се събудилъ и тръгналъ по брѣга на морето, Одисей срещналъ едно овчарче. И го запиталъ:

— Кажи ми, млади момко, коя е тази страна и какви хора живѣятъ въ нея? Или това е нѣкой самотенъ и дивъ островъ?

Овчарчето, което било самата богиня Атина, облѣчена въ овчарски дрехи, за да не я познае Одисей, му отговорило:

— Ти трѣбва да идвашъ отъ далечна страна, щомъ като не знаешъ, че това е островъ Итака.

Одисей се зарадвалъ, че найпосле стигналъ въ своята родина. И помолилъ овчарчето да му покаже пжтя. Тогава богиня Атина му казала да иде найпърво да скрие сжкровищата си въ пещерата на нереидитѣ, после да се преоблѣче като старъ и дрипавъ просякъ и да иде при вѣрния си свинарь Евмея. Тя му казала, че въ неговия домъ сега имало много мжже, които искали да се оженятъ за жена му Пенелопа, като я увѣрявали, че Одисей билъ мъртавъ.

— Тя нѣма да те познае, защото презъ тѣзи двадесеть години, откакъ си напусналъ Итака, ти си се доста промѣнилъ. И ще помисли, че и ти си нѣкой отъ мжжетѣ, които искатъ да се оженятъ за нея. Затова послушай съвета ми и иди при своя вѣренъ свинарь Евмея. Азъ ще те науча, какво да направишъ, за да прогонишъ всички мжже, които стоятъ въ твоята кжща и увещаватъ Пенелопа да се омжжи за тѣхъ.

Одисей послушалъ Атина и отишълъ при Евмея. Тамъ се срещналъ съ сина си Телемаха, който ходилъ въ много страни да търси своя баща. Одисей разкрилъ предъ сина си и предъ вѣрния си овчарь, че това е самия той. И тѣ заедно уговорили, какъ да премахнатъ натрапнитѣ мжже, които искали да се оженятъ за Пенелопа.

25. ВѢРНОТО КУЧЕ АРГУСЪ.

Предъ вратата на Одисеевата кжща лежало неговото вѣрно куче Аргусъ, което Одисей намѣрилъ захвърлено, когато било още съвсемъ малко. Той го прибралъ и го отгледалъ. То било още малко, когато Одисей заминалъ за Троя, а сега било вече старо, мършаво и слѣпо.

Когато преоблѣченият Одисей застаналъ на прага на кжщата, Аргусъ, който съ страшния си лай не пропускалъ нито единъ непознатъ да влѣзе въ кжщата, се хвърлилъ радостно къмъ чужденеца и започналъ да го ближе по ржцетѣ и краката. Слугитѣ се зачудили на това. Тѣ никога по-рано не били виждали кучето така радостно.

Одисей погалилъ кучето. То се завъртѣло нѣколко пжти около краката му, после се отпуснало и издъхнало. Двадесеть години то чакало своя господарь и сега спокойно издъхнало.

(Следва)

ВЕЛИКДЕНЬ

Ой Великдень зелени,
съсъ пантофи червени,

ти донесе яйцата
да се чукнатъ децата.

Но пѣтела, човѣче,
пропжди го далече —

само кукурига,
шумъ и глъчка вдига,

че ни плаши децата,
та имъ тупкатъ сърдцата!

Атанасъ Душковъ

МОМИЧЕНЦЕТО СЪ ГЖБИТѢ

отъ **Левъ Толстой**

Две момиченца си отиваха дома и носѣха гжби.

Трѣбваше да преминатъ презъ желѣзопжтната линия.

Тѣ мислѣха, че влакътъ е далече, затова излѣзнаха на насипа и тръгнаха презъ релситѣ.

Изведнажъ влакътъ зашумѣ. По-голѣмото момиченце побѣгна назадъ, а по-малкото затича презъ линията.

По-голѣмото момиченце закрещѣ на сестричката си:

— Не се връщай назадъ!

Но влакътъ бѣше така близо и така силно шумѣше, че по-малкото момиченце не дочу добре; то помисли, че му казва да бѣга назадъ. То побѣгна назадъ презъ релситѣ, спѣна се, разсипа гжбитѣ и почна да ги събира.

Влакътъ бѣше вече близо и машинистътъ свирѣше съ всички сили.

По-голѣмото момиченце крещѣше: „Хвърли гжбитѣ!“, а малкото момиченце помисли, че му казва да събере гжбитѣ и полази по линията.

—Машинистътъ не можа да спре влака. Той фучеше съ всички сили и налетѣ върху момиченцето.

По-голѣмото момичеце викаше и плачеше. Всички пжтници гледаха изъ прозорцитѣ на вагонитѣ, а кондукторътъ изтича на последния вагонъ, за да види, какво е станало съ момиченцето.

Когато влакътъ отмина, всички видѣха, че момиченцето лежи върху релситѣ, забило глава въ земята и безъ да се помръдва.

Следъ това, когато влакътъ вече отмина далече, момиченцето повдигна глава, скочи на колѣнцата си, събра гжбитѣ и затича къмъ сестричката си.

Преведе: **Вас. Александровъ**

МУЗЕЙ ЗА НАСѢКОМИ

Единъ отъ най-прочутитѣ музеи въ Германия, е естествено-историческиятъ музей въ Франкфуртъ-на-Майнъ. Той носи името на голѣмия естествоизпитатель Йоханъ Зенкенбергъ, починалъ въ 1772 година.

Музеятъ притежава една сбирка отъ насѣкоми, която едва ли има равна на себе си. Въ този музей сж събрани повече отъ 3 милиона насѣкоми. Между тѣхъ е сбирката отъ 30,000 различни вида водни кончета. Тамъ има 60,000 вида мухи и толкова вида бръмбари. Сбирката отъ пеперуди обхваща 500,000 вида. На музея правятъ честь и 200,000 вида европейски дървеници. Тази 3 милионна мъртва армия отъ насѣкоми има своитѣ врагове. Това е насѣкомото **музеенъ бръмбаръ,** който употрѣбява всички хитрини, за да проникне презъ стъклата на шкафоветѣ и да нападне нѣкои отъ своитѣ събратя. Борбата съ него се води съ сѣровжглеродъ, който е силна отрова за него.

НАСТОЯТЕЛИТѢ, които разпространяватъ вестника на ржчна продажба, нека бждатъ така добри и побързатъ съ отчитането на сумитѣ за пласиранитѣ отъ тѣхъ броеве.

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

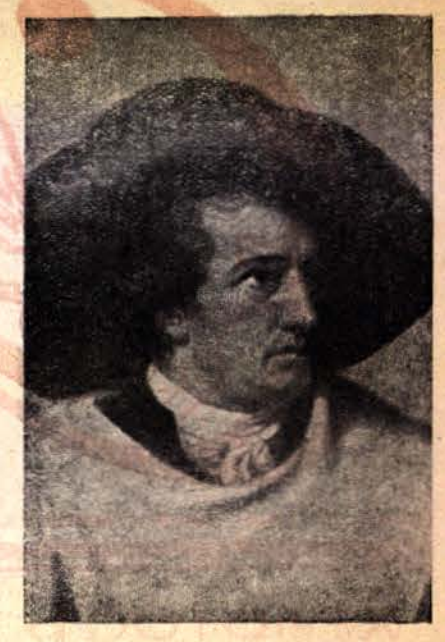

Йоханъ Волфгангъ Гьоте

Роденъ е на 26 августъ 1749 година въ гр. Франкфуртъ на рѣка Майнъ, Германия, а е починалъ на 22 мартъ 1832 година въ Ваймаръ.

Йоханъ Волфгангъ Гьоте е единъ отъ най-великитѣ нѣмски писатели. Неговото име е свързано съ разцвѣта на нѣмската поезия. Написалъ е много книги стихове, романи, драми, между които: „Херманъ и Доротея“, „Фаустъ“, „Вилхемъ Майсторъ“, „Егмонтъ“ и др.

У насъ сж преведни много отъ неговитѣ книги. Името му е познато на всички, които обичатъ да четатъ хубави и полезни книги.

ПРОЛѢТЬТА ДОЙДЕ

Чуруликай, пѣй ми,
птичко гласовита;
пролѣтьта прокуди
зимата сърдита!

Бѣлитѣ си ризи
планинитѣ вече
скжсаха — и ето
слънцето препече.

Изъ шумаци гжсти
блѣйнаха стадата
и цвѣтенца пъстри
цъвнаха въ полята.

Чуруликай, пѣй ми,
птичко гласовита;
тая пролѣть съ пѣсни
нека е честита!

Ас. Калояновъ

НАРОДНА МЖДРОСТЬ

Виното върти човѣка, но кжща не върти.

*

Времето е злато, но то е крилато.

*

Въ рѣдка каль не хвърляй камъкъ да те не опръска, т. е. съ лошъ човѣкъ не се разправяй.

*

Не всичко що блѣсти е злато и не всичко що хвърчи се яде.

*

Голѣмъ залъкъ лапни, голѣма дума не казвай.

*

Господь забавя, ала не забравя.

*

Гузенъ негоненъ бѣга.

събрали жени, деца и нѣкои отъ оцѣлѣлитѣ мжже. Тамъ смѣтаха да намѣрятъ помощь и подкрепа отъ Бога.

Всички въ единъ гласъ му се молѣха да ги пощади и закриля.

Ала башибузукътъ бѣ обградилъ вече Божия храмъ и отъ всички страни изсипваше върху беззащитнитѣ хора оловенъ градъ.

После изведнажъ черквата пламна. Турцитѣ бѣха хвърлили върху покрива ѝ запалени парцали, наквасени съ гасъ.

Тогава писъкътъ на невръстнитѣ деца и на женитѣ стана непоносимъ. Мнозина полудяваха отъ ужасъ, а нѣкои дори убиваха ближнитѣ си, за да не паднатъ въ ржцетѣ на кръвожаднитѣ врагове.

Павелъ Вачевъ — младъ и буденъ мжжъ — вече бѣ допрѣлъ ножа до гърдитѣ си.

Спрѣ го единъ детски гласъ:

— Бате Павле, убий мене по-напредъ!

Павелъ се вгледа въ детето. Бѣше едно малко момченце, съ страни безкръвни отъ уплаха и съ очи потънали въ сълзи.

— Убий ме! Турцитѣ убиха мама и тате. Нѣмамъ никого. Вмѣсто тѣ да ме убиятъ, убий ме ти!

Павелъ се втрещи:

— Не бива, не бива! — викна той и съ гласа си надхвърли околния шумъ. — Ти си младъ! Ти трѣбва да живѣешъ! Трѣбва да кажешъ на другитѣ, дето ще дойдатъ подиръ насъ, какъ сме измрѣли!

— Азъ ли? — очудено повдигна очи детето. — Та нали ще ме заколятъ.

— Нѣма! Скрий се между труповетѣ! На! Вземи ножа ми! И азъ нѣма самъ да се убия! Ще излѣза вънъ, да умра като другитѣ!

*

Привечрь въ черквата нѣмаше нито единъ живъ. Башибозукътъ навлѣзе въ храма, но бързо се измъкна вънъ. Защото никой не бѣ виждалъ толкова много мъртвци на едно мѣсто и то всрѣдъ опожарена черква.

Изъ една купчина мъртви тѣла се измъкна сжщото момченце, което бѣше искало отъ Павелъ Вачевъ да го убие.

До гърдитѣ си то стискаше ножа, а около устнитѣ му имаше гънка, която показваше горда решителность.

Вънъ турцитѣ празднуваха своята победа. Край грамадни огнища тѣ пируваха и не мислѣха, че този пиръ бѣ сраменъ и страшенъ.

Момчето излѣзе незабелязано, приближи се до единъ отъ огньоветѣ и се вгледа въ турцитѣ. Всички бѣха пияни.

После отиде при другъ огънь. После при трети. И най-сетне намѣри тогова, когото търсѣше: захапалъ дълго цигаре Ахмедъ ага се наслаждаваше на безчинствата на своитѣ пияни приятели.

Като котка малкото момче се спустна върху му и го удари съ ножа:

— На́ ти! За мама, за тате, за всички! На!

*

Убиха го. На часа го убиха и захвърлиха трупчето му въ полуизгорѣлата черква.

А до сутринта Ахмедъ ага издъхна. Той дълго пита какъ се казва убиеца му, но никой не можа да му каже.

И до сега името на това храбро дете е неизвестно.

Змей Горянинъ